

גמ"ר 13/06/4546 - מדינת ישראל נגד יאזיד בשיר

בית משפט השלום לתעבורה בעכו
גמ"ר 13-06-4546 מדינת ישראל נ' בשיר

בפני השופט אבישי קאופמן
בענין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

יאזיד בשיר

הנאשמים

גמר דין

בתיק זה עסקין לצערינו פעם נוספת בתאונת דרכים קטלנית שבגהה חייו של נסוע אשר ישב ברכבו של הנאשם.

הנאשם, הודה בעיקר עובדות כתוב האישום מלכתחילה, כאשר טענות העיקרית מופנית לעבירה של נהיגה בנסיבות בלתי סבירה המიיחסת לו בכתב האישום. עוד טען הנאשם כי קיימים גורמים נוספים שהביאו למתצתה הקטלנית פרט לניגתו.

לאור המחלוקת המצומצמת בין הצדדים נקבע התקיק לשמעתו של בוחן התאונות מר מופיד משלב. עדות זו נשמעה ביום 27.1.14 ובסיוםה, במהלך אותה ישיבה חזר בו הנאשם מכפירתו והודה בכל העבירות המיחסות לו בכתב האישום.

על פי העובדות בהן הנאשם הודה, hari ביום 11.5.7 בסמוך לשעה 01:00 בכביש 805 בסכנין, הוא נהג ברכב פרטי מסווג מצובייש לנسر ואיתו שני נוסעים נוספים, عبدالמחמד סלאח אשר ישב לצידו והמנוה, מהנדס שהיין, אשר ישב במושב האחורי. המדובר בכביש עירוני דו-נתיבי, דו-סיטרי ובו אי תנועה, ומהירות הנסיעה המירבית המותרת בו היא 50 קמ"ש. במהלך הנסיעה הגיע הרכב לכיכר שליד "המסגד הגדול" בסכנין בקטע כביש בו קיימת עקומה שמאלה. הנאשם איבד את השליטה על הרכב אשר הסתבסב, עליה על אי תנועה בניו ופגע עם הדופן הקדמיית-ימנית בעץ ועם הדופן האחוריית-ימנית בעמוד תאורה. כתוצאה מההתאונה הרכב נבקע לשניים, המנוון הועף ממנו ונרגג. לנסוע השני נגרמו חבלות מרובות והוא הובחן בבית חולים.

כאמור לעיל, תחילתה כפר הנאשם בעובדה כי אובדן השליטה על הרכב נבע ממהירות נסיעה גבוהה, וטען כי הגורם לכך היה סנוור הרכב אחר שהגיע בנסיעה מולו. עיקר חקירותו של בוחן התאונות הייתה בהקשר זה, והוא הסביר את קביעתו כי ניגומו של הנאשם הייתה בנסיבות גבואה, שאינה תואמת את תנאי הדרך - עמ' 4 לפרוטוקול, שורות 23 עד 32

בחקירה הראשית, עמ' 8 לפרוטוקול שורות 32-10 בחקירה הנגידית, ושלל את טענת הסנוור - עמ' 6 לפרוטוקול, שורות 18 עד 31.

לאחר שהודה במיחס לו הופנה הנאשם לשירות המבחן לקבלת תסקير, זה התקבל בחודש יולי. מהתסקיר עולה כי מדובר ברוק, הבן הצער למשפחה נורמטיבית, המתגורר בבית הוריו. לנאים השכלה יסודית והוא עבד בעבודות שונות, תחילה בעיקר בחקלאות ובהמשך בעיקר בבניה ושיפוצים וזאת עד לאיורע התאונה בעקבותיה לא עבד תקופה ממוכת, ולאחר שוחרר לעבודה נפגע בתאונת עבודה, נקבעה לו נוכות בשיעור של עשרה אחוזים, ומאז אין עובד.

שירות המבחן התרשם כי הנאשם מקבל אחריות חלקית לאיורע, אולם למי שאין לו מאפיינים עבריים באישיותו והמליץ על עונש של עבודות שירות, לצד מסר מותנה לעונשים נלוויים.

ה마שימה סבורה כי מתחם הענישה ההולם הוא אסור לתקופה שבין 12-24 חודשים, לצד מסר על תנאי, פסילה ממשכת, פסילה על תנאי וכנס, זאת בשל הפגיעה בערך של קדושת החיים ושלמות הגוף ומאהר שמדובר ברשנותות שאינה ברף הנמור, שכן הנאשם נהג במהירות שאינה סבירה.

מנגד, ציין הסניגור את העובדה שה הנאשם היה בשלב מוקדם של ההוכחות בביצוע העבירות המיחסות לו והביע חריטה. הוא הוסיף וכי ניתן למלוד על מעורבות של גורמים אחרים כפי שעלה מעדותו של הבוחן, שיכולים להיות נסיבות לפחות בגזירת דיןו של הנאשם, כמו תחזקה לא תקינה של הרכב כగורם להתרפרקותו לשניים, או עמוד התאורה בו פגע הרכב שלא עמד בדרישת תקן הבטיחות, זאת לצד קביעת רשלנות ברף התחthon. הסניגור ביקש כי יאמץ את המלצת שירות המבחן ואטייל על הנאשם עונש מסר לרצוי בעבודות שירות, פסילה לתקופה סבירה וענישה נלוית הצופה פני עתיד.

מלאת הענישה לעולם אינה קללה, ובמיוחד קשה היא כאשר מדובר בתאונות בהן חפים מפשע קייפו את חייהם בעטיה של רשלנות. בדרך כלל, כמו בתיק שלפני, מדובר בנאים נורטטיבי, שלא התכוון ולא רצה לגרום לתאונה ולתוצאותיה. הנאשם נהג ברכבו, יחד עם חבריו, ובוואדי לא ציפה כי הנסיעה תשטיימה כפי שהסתימה, בתאונה, באובדן חייו של חברו ובפצעתו של חבר אחר.

אין ספק כי גם הנאשם עצמו מתקשה לשוב לשגרת חייו לאחר איורע מעין זה, וכבר דנתי בתקים בהם הנאשם סבל מדיכאון ממשי לאחר התאונה עד כדי ניסיון לשים קץ לחייו. עם זאת, תהיה השפעתה של התאונה על הנאשם קשה ככל שתהיה, הרי הקושי והסבל, איתם מתמודדים בני משפחתו של הקורבן שעולםם חרב עליהם בגין רגע, גדולים לאין שיעור. למורת שבעבר כבר הבعتי את ספקותי באשר ל佗עת שתצמיח מענישה מחמירה במניעת תאונות קטלניות בעtid, ברור כי מי שגורם לתאונה קטלנית חייב לתת את הדין על מעשיו והתוצאה שגורם לה, ולשאת בעונש ראוי. בני משפחתו של המנוח זכאים לקורט נחמה ביודעם שה הנאשם האחראי לתאונה נענש באופן הולם ומשמעותי. הדברי בית המשפט העליון בע"פ 570/07 **חימם בן הרוש נ' מדינת ישראל:**

"גם למי ש مكان ספק בלבו אם הרטעה בענישה מחמירה מועילה, אף שאין בידינו נתונים (שראו היה כי ינתנו בידינו, לרבות מחקרים) - אין חולק כי יש משמעות לגורם האינדיבידואלי, ולאו מילא חזותה היא...."

וכן:

"אין מקרה זהה לשנהו, אך הצד השווה הוא בקיופוד ח'י אדם, שהביתי המعت אשר בידי בית המשפט ליתן למאנך בו הוא בענישה, אכן היו מקרים בהם הורד הרף.... אך באשר לבתי המשפט, הקטל בכבישים מצדיק, משחורשע אדם, ליתן לכט'ו עונשי מוחשי...."

רע"פ 2955 ענת הרמוס נ' מדינת ישראל.

ההלכה המנחה שקבע בית המשפט העליון לעניין הענישה הרואי בנסיבות של תאונות דרכם קטלנית היא:

"קיים שלושה כללים מחייבים בסוגיות הענישה הרואיה בעבירה של גרים תאונות דרכם קטלנית ברשלנות. האחד, ראוי לגזר על נאשם עונש מסר בפועל ופסילה מלנוג לתקופה הולמת, הן בשל עיקרון קדושת החיים והן משיקולי הרטעה. השני, בדרך כלל הנסיבות האישיות של הנאשם בעבירה זו אינן בעלות משקל כבעירות אחרות המלוות בכונה פלילית, הן בשל אופייה המזוהה של העבירה הנדונה והן בשל ביצועה השכיח גם ע"י אנשים נורמטיביים. השלישי, אמת מידת הקובעת בעבירה זו היא דרגת הרשלנות....".

ע"פ 6755 ארץ אלמוג נ' מדינת ישראל.

כלומר, השיקול המרכזי בקביעת העונש הוא רמת הרשלנות, בעוד שנסיבות האישיות של הנאשם מהוות שיקול משנה בלבד, כשהעונש הרואוי בדרך כלל הינו מסר בפועל.

מתחם הענישה -

בתיקון 113 לחוק העונשין תשע"ב-2012 נקבע עיקרונו מנהה בענישה המביטה יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבות ומידת אשמו של הנאשם לבין סוג ומידת העונש המוטל עליו (סעיף 40ב. לחוק העונשין תש"ל-ז-1977). לצורך קביעת מתחם הענישה בנסיבות המקרה יש להתחשב בערך שנפגע בעקבות ביצוע העבירה, מידת הפגיעה בו, בנסיבות הענישה הנהוגה ובנסיבות המקרה כמפורט בסעיף 40ט. לחוק העונשין.

כל שמדובר בעבירות המתה קיימת פגיעה באינטרס ציבורי הראשון במעלה שהוא שמירה על קדושת חי אדם ותחזות הביטחון של ציבור המשמשים בדרכים באשר הם, לפיכך מקום בו מוקופחים חייו של אדם ברוי כי הפגיעה בערך זה היא מירבית.

החוק קובע עונש מינימלי של שישה חודשים מאסר, כאשר העונש המקסימלי הוא מאסר לתקופה של שלוש שנים בד בבד עם פסילת רישון לתקופה מינימלית של שלוש שנים.

כאמור לעיל, המרכיב המרכזי בקביעת העונש הראוי הוא **דרגת הרשלנות**, אולם לצדיה יש לדעתו לבצע אף הבדיקה **בסוג הרשלנות**. האם מדובר בתאונה הנגרמת מהיסח דעת או חוסר זירות וגעים, שמא מדובר בתנהגות מסוכנת מודעת או נeschת של הנהג, לדברי בית המשפט המוחז' בברא שבע:

יש להבחין בין התנהגות הנהג, הננקטת מתוך בחירה מודעת, כגון נהיגה ב מהירות גבוהה, אי ציות לתמרור או לרמזו, עקיפה בסיס לבן, נהיגה ברכב לא תקין וכיוצא באלה דוגמאות בהן נתונה בידי הנהג האפשרות שלא לפעול בדרך שגרמה לתאונה, לבין נהיגה מסויימת שאינה נעשית מתוך בחירת הנהג, כגון תגובה לא מקצועית להחלטת הרכב, עליה לא מקצועית משולי הדרך לככיש, כניסה לעקומה בזווית לא מתאימה, תגובה מבוהלת לאירוע מפתיע וכיוצא באלה דוגמאות בהן נגרמות תאונות על רקע חוסר מיומנות של הנהג או חוסר תשומת לב שלו לשבריר שנייה. בעוד ששלענישה מחמירה במקרים ראשוניים יש הצדקה מוסרית וענינית, והוא יכולה להרטיע אחרים מלנהוג באופן מודע ומבוקר, בcontra מסוכנת, הרי שאין זה מוצדק ואין זה מועיל להעניש בחומרה על נהיגה לא מיומנת או על שבריר שנייה של חוסר תשומת לב, שכן אדם חשוף להן ואין הן נעשות מתוך בחירה או מזלזול בכללים.

ע"פ 4208/07 מדינת ישראל נ' נאפו אבו שרייק.

במקרה שלפני המדבר, לצערנו, במקרה מהסוג השני. אין מדובר בעוות או נהיגה לא מיומנת. הנאשם נהג ברכבו ב מהירות גבוהה מהモתר שלא תואם את תוואי הדרכ ותנאייה, בדרך עירונית כאשר הוא מתקרב לכיכר תנובה. זו לא הייתה נהיגה מתוך אילוץ; לא טעות בשיקול הדעת ולא החלטה שהתקבלה בשבריר שנייה. הנאשם בחר לנ' ג דרך שנגה ועשה זאת ככל הנראה לאורך זמן, עד אשר גרם הדבר לאובדן השליטה על הרכב ולתוכאה אליה בוודאי לא פילל. בכך שלהוסיף את העבודה שהנאשם לא היה הנושא היחיד ברכב ועמו היי, כאמור, עוד שני נוסעים. במצב דברים זה היה על הנאשם לנתקות משנה זירות עת הנהג, שכן הוא היה אחראי על שמירת חיים וسلامות גופם של הנוסעים כמו על שלו. משכך, מדובר ברשលנות משמעותית שבודאי אינה ברף הנמור.

אכן אפשר ולתוצאה הקשה אחרים גורמים נוספים כטענת הסנגור. אפשר ומדובר תאוריה תקני היה גורם לפגיעה קשה פחות ברכב ואפשר ורכב במצב תקין היה מגן על נוסעים בצדקה טוביה יותר. אולם התנהגותו של הנאשם היא אשר גרמה מלבתילה לכינסה למצב המסוכן והביאה לתאונה.

לאור האמור לעיל, ולאור ההחלטה המוכרת של בית המשפט העליון, לרבות ההחלטה אותה הגיעו הצדדים לעיוני, אני קובע כי מתחם הענישה בתיק זה הינו מאסר לתקופה שבין 10 חודשים לבין 22 חודשים, וזאת לצד פסילת ראשון נהגה לתקופה של שבע עד חמיש עשרה שנים.

ראו לעניין זה, בין השאר ע"פ 14/1826 רוויית דוד נ' מדינת ישראל שם נגזרו 20 חודשים מאסר על נהגת שגרמה

למותו של אדם עקב עקיפה רשלנית, רע"פ 4581/14 **איטיאל סיסו נ' מדינת ישראל** שם נגزو על הנאשמת 18 חודשים מאסר בגין תאונה בה נהרגו שני נוסעים, לאחר שנמצא כי נהגה ב מהירות מופרזת, עפ"ג (חיפה) 13-06-2010 **מחמד מצראווה נ' מדינת ישראל** שם נגزو על הנאשם תשעה חודשים מאסר בגין תאונה קטלנית שנגרמה בעת עקיפת רכב אחר, ולמרבה הצער הדוגמאות רבות מספור.

חריגה ממתחם הענישה -

סעיף 40(א) לחוק העונשין מאפשר סטייה ממתחם הענישה אם הנאשם השתקם או יש לו סיכוי להשתתקם.

במקרה שלפני נקבע ע"י שירות המבחן כי לא אובדן אצל הנאשם צורך בהיליך טיפול ומשכך גם לא ניתנה המלצה טיפולית בעניינו. רשות אשם וחרטה הינם לרוב חלק בלתי נפרד מתוחשותיו של הנאשם נורמטיבי שגרם לתאונת קשה כמו זו ולא התרשםתי שמצווקתו של הנאשם חרוגת מהמקובל והצפוי במקרה מסווג זה.

שירות המבחן מצין כי כניסה של הנאשם לרגסיה בתפקודו ומצבו הנפשי והמליצי להסתפק בעונש של עבודות שירות. לא מצאי מקום לקבל המלצה זו. לא התרשםתי כי קביעת שירות המבחן בדבר נזק כתוצאה מהמאסר נכונה לגבי הנאשם יותר מאשר לגבי כל אדם אחר. המלצה שירות המבחן משמעה חריגה משמעותית ממתחם הענישה המקובל והראו ולשם חריגה מעין זו יש צורך בנימוק מיוחד שלא מצאי כי קיים במקרה דנן. מובן כי שהייה בבית הכלא עלולה להביא לרגסיה במצבו של הנאשם, באמירה מסווג זה אין די כדי להצדיק הקלה כה משמעותית. במהלך שהותו בכלל ימצא עצמו נאשם בעבירה מהסוג דנן בדרך כלל בקבוצות טיפוליות למי שנקלעו לנסיבות דומות, והדבר עשוי דווקא לזרע את תהליך קבלת האירוע והשלמה עימיו.

באופן דומה דחה בית המשפט העליון ברע"פ 12/1995 **פלונית נ' מדינת ישראל** בבקשת הנאשם להמנע משליחתה למאסר בפועל למרות נסיבות אישיות קשות וחשש שלדיה יישלחו למסגרות רוחה לתקופת המאסר. נקבע כי מבלי להקל ראש בהשלכות הכספיות ממארה של המבחן, נסיבות העניין אין מצדיקות הימנעות מהטלת עונש מאסר בפועל. באופן דומה אישר לאחרונה בית המשפט העליון שלושה גזר דין של מאסר בפועל בעניינים של שלושה אזרחים נורמטיביים, אשר כולם הציגו סיפור אנושי נוגע לב וקבע כי אין מנוס מגזרת עונש מאסר של ממש. רע"פ 13/1996 **טטיאננה ניאזוב נ' מדינת ישראל**.

לפיכך אני קובע כי אין מקום לסתיה ממתחם הענישה.

קביעת העונש הספציפי לנאשם דנן:

כאמור לעיל, הנאשם אדם נורמטיבי, בלי עבר פלילי ואף עברו התעבורי נקי למעשה בוותק נהיגה של כתשע שנים. במסגרת הטייעון לעונש אף הגיע הסגנון מסמכים המעידים על פעילותו של הנאשם בפרויקט "עיר ללא אלימות" בסיכון

ותרומתו לקהילה.

לאור עובדות אלה, ולאור טענות הסגנון בדבר גורמים נוספים וחיצוניים שהביאו לתוכה הקשה ראיתי לנכון לקבוע את עונשו של הנאשם בצד הנמוך של מתחם העונישה כפי שנקבע לעיל.

אשר על כן, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

12 חודשים מאסר בפועל.

*

ה הנאשם יתיצב לריצוי מאסרו בבית המעצר קישון ביום 21.12 עד השעה 00:09, או על פי החלטת שב"ס, כאשר ברשותו תעוזת זהות. על הנדון בהתאם את הכניסה למאסר, כולל האפשרות למיון מוקדם עם ענף אבחון ומيون של שב"ס, טלפונים: 08-9787377, 08-9787336.

* **שישה חודשים מאסר על תנאי ממש שלוש שנים מיום שחרורו,** לבסוף בתקופה הנ"ל עבירה של ניגזה בזמן פסילה.

* **אני פוסל את הנאשם מלקלבל או מלחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 11 שנים.** הפסילה תחושב מיום הפקדת הרישיון בהתאם להחלטה בדבר פסילה עד תום ההליכים שנייתה ביום 27.1.14.

לאור האמור לעיל לא מצאתי לנכון להטיל על הנאשם עונשים נוספים.

לשם הבטחת התיאצובתו לריצוי עונשו יחתום הנאשם על ערבות ע"ס 10,000 ל"נ וכן יפקיד תוך 3 ימים ערבות צד ג' על סכום דומה. כמו כן ניתן נגד הנאשם צו עיכוב יציאה מהארץ.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בחיפה בתוך 45 ימים.

ניתן היום, 10 נובמבר 2014, במעמד הנאשם, בא-כחחו עו"ד ח'ורי וב"כ המאשימה עו"ד גב' סופר.